

Júniusi számunk tartalmából

Végre örök kimenőt kapott. / Nyugdíjba ment a régi tiszt. / Ír vér festette fehér pofával,
/ ünneplőben tette le a fegyvert: /szakszerűen csatolta le, / ahogy egy szíjat is kell. / Az-
tán mint vinyettát, tette rám / a nevét Pollágh százados: / vigyem én a néma H-t.

(Pollágh Péter: Gyanakvó kék)

Apu már bent volt az étteremben, anyu szerint hét beherovkát ivott, és olyan szaga volt,
mint disznóvágáskor. Apu nem tud síelni, úgyhogy kénytelen inni helyette, de lehet is,
mert annyi pénzt fizettünk, hogy nekünk itt minden ingyen van. Apu szereti a legjobb-
ban az ilyeneket, merthogy végre elengedheti magát, és nem kell a tehenekre gondolni.
Anyu meg ideges, mert attól fél, hogy egyszer megáll az apu szíve, és akkor nem lesz
egy jó szava se hozzánk.

(Podmaniczky Szilárd: Sí)

Amikor megérkeztem Berlinbe, és beköltöztem az alkotóház egyik apartman-lakásába,
korábbi szorongásaim nyomán olyannyira felkészültem az élményre, hogy nem maradt
semmi, amitől félhettem volna. Az első hetekben nem is kellett altató. Ismerkedtem a
várossal, a könyvtárral, ahova belépőjegyet biztosítottak számunkra, és írókollégáim-
mal, akik nem tudtak akklimatizálódni, ittak, vagy gyógyszereket írtak fel maguknak.
Én élelmiszereket halmoztam fel. Kekszes zacskók, müzlis dobozok, konzervek sokasá-
ga töltötte meg az előszobát, a teakonyhában nem is fértek el. Egyrészt spórolni próbál-
tam az ennivalón, másrészt kényszeresen vásároltam. Ha valaki belépett a lakásba, azt
hihet, nagyszabású vendégségre készülök, holott csak magamról gondoskodtam.

(Szántó T. Gábor: Válság)

Aligha akad merészebb és kockázatosabb vállalkozás annál, minthogy valaki „kívülről”
szemlélje és tanulmányozza, elemezze és rekonstruálja (akár egy szomszédos nép,
nemzet történetét. Hiszen nem részese annak a beavatottságnak, hagyomány-képzet-
nek, nyelvi elgondolásnak, amely (nem egyszer eleve) kijelöli a rálátás, a nézőpont jel-
legét, és amely szoros, meghitt, a revoltálás ellenére (vagy éppen azért) bensőséges,
még ha időnként viharos, kapcsolatot feltételez író és olvasó, értekező és anyanyelvi be-
fogadó között. Ugyanakkor ennek a hátrányos helyzetnek akadnak roppant előnyei is:
hiszen a „kívülről” érkezőt nem köti gúzsba a beavatottak akart-nem akart egységé...

(Fried István: A magyar történelem – cseh szemszögből)